

לפני 15 שנים היתה בארץ סנסציה: שתי צעירות יהודיות התגלו בעזה כאשר נכבשה ועברו ליפו - עכשיו מספרת בתה של אחת על מה שקרה מאז

החיים הכפולים של יסמין

תיכננו בפורים מסיבת תחפושות. אמא שלי הכינה לי תחפושת. אני לא יודעת למה רציתי להתחפש לרות המואביה. כנראה שלמדנו אז את מגילת רות. והדמות היתה קרובת לבלי. כשסיפרתי לחברה לכיתה, שמה היה עופרה, למה אני עומדת להתחפש, היא חייכה ואמרה לי: את לא צריכה להתחפש. את כמורה, ערבייה.

בבית ורצתי הביתה. בשימחת פורים לא רציתי להשתתף. הייתי ילדה נחמדה וחייכנית, ו- כמו לילדות אחרות, היה לי חבר. כשסיילנו פעם אחת על שפת הים,

פשוט להיות עם ילדים שבאו מרקע אחר. היום, כשאני קוראת או שומעת על דורקים בשלום בין היהודים והערבים, אני תוהה אם האנשים שמציעים את זה יודעים בכלל על מה הם מדברים. אני יהודיה, אבל סבלתי מאפליה במשך כל השנים. אבי, שהתגיר, גם הוא נתקל בי בעיות בלי סוף, למרות שהדת ה- יהודית דואגת לגר, וכתוב בספר ויקרא: "וכי יגור גר בארצכם ולא תוננו אותו. כאורח מכם יהיה לכם הגר הגר אתכם ואהבת לו כמוך כי גרים הייתם בארץ מצריים."

ואחרי כך עבדו כאחיות בבית-ה- חולים. כאשר שבה המישפחה לישראל, ב-1956, ביקשו בניה כי יוכרו שוב כיהודים. ואכן, בשנת 1961 קבע בית הדין הרבני בתל-אביב כי הם יהודים.

יסמין זוכרת שכאשר באה מיש- פחתה ליפה, הובילה אותם משאית גדולה.

סיפורה ויסמין:

סבתא שלי גרה אז בצריף ביפו ליד בית-חולים דונולו. כולנו נדחפינו לאותו צריף. הייתי בגן-ילדים

„כשהתחפשתי לרות המואביה, אמרה לי החברה: אח לא צריכה להתחפש. את כמורה, ערבייה“

כמה חודשים אחרי שנכבשה רצועת עזה על-ידי צה"ל במלחמת ששת הימים, נתפסו מישפחותיהן של הת- אומות כשניסו לחצות את הגבול. הן נכלאו בבאר-שבע. ואחרי ארבעה ימים הוחזרו לרצועת עזה. הבעלים הוחזרו אל נשותיהן אחרי שהיו כלואים בישראל במשך שלושה חודשים.

כאשר נתפסו, סיפרו התאומות לחיילי צה"ל שהן יהודיות, אך איש לא האמין להן.

ל סמין אדיאן היא צעירה בת 20. גבוהת קומה ובעלת גי- רה חסובה ועיניים עצובות. עד לפני כמה שנים היא חשבה שהיא נולדה בחיפה. כך סיפרו לה הוריה. ואז, לפתע, נודעה לה האמת. היא נולדה בשנת 1962 בעזה. אמה היתה אחת מן „התאומות מעזה“ שהסעירו את מדינת ישראל בשנת 1967 (העולח הזה 1568).

הסבתא גיורת

היה זה 11 שנים קודם לכן, במלחמה אחרת, כאשר נכ- בשה רצועת עזה על-ידי צה"ל. אז הועברו כל בני המישפחה — מלי- בד התאומות — לישראל, והוכרו כיהודים. הם לא יכלו להמשיך ו- להישאר ברצועה אחרי ששיטפו פעולה עם צה"ל בעת הכיבוש ה- קצר שאחרי מיבצע סיני. התאומות נשארו אז בעזה. כאשר נשאלו מדוע, הן סיפרו שבעליהן חטפו אותן והחביאו אותן בסניג כל עת הכיבוש.

בעלה של אחת התאומות היה אלוף עזה באיגורף. הוא הסכים שהיא תעבור לישראל ב-1967. ואף הגיש בקשה לגיוור. בתיקוה שיי- תן לו להתגורר עם אשתו בישראל. הוא רצה לייצג את ישראל באי- גורף.

שתי התאומות עקרו לישראל ב- אותה שנה, ביחד עם 13 ילדיהן. הן שוכנו בצריף, באחת מסימטאות יפו.

יסמין היתה אז בת חמש שנים. היא ידעה שהיא יהודיה שנולדה בחיפה. כך סיפרו לה הוריה. היא ידעה ששם סבתה היה דוסיה פלפה, בת למישפחת סבוטניקים מחראקוב שבברית-המועצות. כאשר פרצה ה- מהפכה ברוח המשפחה של הסבתא לתורכיה, שם התגירה דוסיה פלפה. והגיעה לישראל. כאן היא נישאה לתל-אביבי ששמו היה דוד אברמוביץ, בשנת 1925. היא התגרשה מאברמוביץ, ובשנת 1932 היא נישאה ליוסף עומאר. לבני ה- זוג נולדו חמישה ילדים, וביניהם התאומות.

בשנת 1946 עברה המישפחה ל- התגורר בעזה. התאומות למדו שם,

„לא הבנתי את השינאה ואת הדחייה של האנשים כלפיי“

תעלומת תאומות עזה

אמא ורודה אלה תמונותיה של אמא של יסמין אליאן ורודה, כפי שהתפרסמו לפני 15 שנה, כאשר התפוצצה פרשת „האחיות מעזה“ — שתי נשים יהודיות שהיו נשואות לערבים, שהתגוררו בעזה ואחרי מלחמת- ששת-הימים עברו להתגורר ביפו, ואחרי-כך בבתי-ים.

פגשתי חברות אחיות שלי מהסבי- בה. החבר שלי, שקבעתי להיפגש איתו למחרת ליד ביתה-קולנוע אורנים, לא בא לפגישה. היה לי חשד שזה שוב קשור לרקע שלי. כשפגשתי אותו שוב אחרי כמה

אני הרגשתי על בשרי שכל ה- פסוקים היפים וכל התיאוריות ה- אנושיות טובות רק בשביל ציטוט, ולא לחיי היומיום.

כשהייתי ילדה, למדתי בבית-ספר עממי בבתיים. אני זוכרת שפעם

שכל הילדים בו היו יהודים. אני לא ידעתי עברית, רק כמה מילים. אחרי כך העבירו אותנו לבית ליד מעברת בתיים.

למרות שאמי חיינה אותנו כיהו- דים, ראיתי כבר בתור ילדה שלא